

Реферат на тему: "Іммануїл Кант, біографія і творчість"

Іммануїл Кант

Іммануїл Кант, біографія і творчість.

Стисла біографічна довідка.

Майбутній мислитель народився 22 квітня 1724 року в східній частині прусського королівства, у Кенігсберзі. У своїх спогадах про батьків, Кант писав: "мої батьки, вихідці зі стану ремісників, були людьми зразкової чесності, моральної благопристойності і порядності, не залишивши спадщини (але також і боргів), дали мені виховання, яке, якщо дивитися на нього з морального боку, не могло бути кращим і за яке я, при кожному спогаді про рідних, відчуваю безмірну вдячність". У 1740 році Іммануїл став студентом теологічного факультету Кенігсбергського університету, куди він вступив по наполяганню батьків. Але щонайбільше його цікавили природознавство, філософія, математика.

З 1746 по 1755 р., після закінчення університету він служив домашнім вчителем. І тільки в 1755 Кант починає викладати в рідному університеті. Хоча це було не дуже легко. Відповідно до правил йому довелося захистити три дисертації на протязі двох років. Перша дисертація надавала право на викладацьку діяльність, друга — на одержання звання приват-доцента. А третя — право на заняття посади екстраординарного професора, яку він одержав тільки в 1770 році.

З 1786 року Кант займає посаду ректора університету, а в 1788 р. переобирається на другий термін.

Приватне життя склалося вкрай нудно і монотонно. Він ніколи не був одружений. Ніколи не виїжджав за межі рідного міста, спілкувався тільки з друзями та своїми учнями. Ніколи не змінював своїм ще зі студентських років заведеним звичкам, підкоряючи усю свою діяльність суворому незмінному розпорядку.

Улюблена приказка Канта: "жити треба головним чином для того, щоб працювати". І коли по стану здоров'я у 1797 р. він був вимушений відмовитись від читання лекцій, а через декілька років і займатися науковою діяльністю, йому життя почало вважатися тягарем.

Як стверджують його біографи, 12 лютого 1804 року з почуттям полегшення і чи ледве не з задоволенням, великий філософ пішов з цього світу.

Залишена Кантом спадщина понад двісті років вважається початком тих процесів, які згодом змінили увесь світ. Його критична філософія стала основою природничонаукового матеріалізму. Хоча в більш зрілому віці він прийшов до висновку, що для пояснення процесів життя тільки цього, як він називав — механістичного уявлення, недостатньо, але його теорія вже стала жити незалежним життям.

Теорія побудови всесвіту Канта.

1755 рік.

Зараз ми розглянемо деякі основні положення теорії побудови світу, яка була опублікована за назвою "Загальна природна історія і теорія неба" (Твір в шести томах. Том 1, стор. 116-262. Москва. 1965 р.), у якій Кант виклав свої думки про створення всесвіту, сонячної системи, планет, зірок. І вперше продемонстрував основні положення свого уявлення про процеси, що відтворюють Життя і, як кульмінацію загального розвитку— зародження людини. Випереджаючи можливість різночитання свого викладу, автор первісно обумовлює загальні підходи до своєї теорії.

У нинішньому трактаті я досить часто буду застосовувати висловлювання системне улаштування всесвіту (світобудови).

Тобто, основоположний момент аналізу теорії можна прийняти, як "усе залежить від усього". Усі світові структури, і кожна окремо, створюють загальну систему, яка утримується обумовленими взаємозв'язками, що розглядаються як фізичні, у визначенні Канта — механістичні, явища. Крім того, теорія розглядає світ, що складається з матеріальних часток, котрі визначаються як "різного роду елементи". Усі ці елементи знаходяться в постійному русі. Рух кожного елемента взаємно узгоджений

Початковий простір був повністю заповнений матерією, "у достатній мірі здатної передавати рух усім небесним тілам, які знаходяться в ньому, узгоджуючи його зі своїм власним рухом і, як слідство, узгоджуючи між собою всі рухи".

На мою думку, всі речовини, з яких складаються небесні тіла нашої сонячної системи, тобто всі планети і комети, були спочатку розкладені на свої первинні частини і заповнювали весь світовий простір, якому нині повертаються ці вже сформовані тіла.

У той час усе не мало форми.

Хоча безпосередньо після створення вся матерія знаходилась в стані хаосу, але завдяки тому, що кожна первинна частина матерії має внутрішнє "прагнення піднятися до більш удосконалого спорудження шляхом природного розвитку", відбувається упорядкування світових структур.

У заповненому таким чином просторі загальний спокій триває тільки мить. Елементи, яким властиві сили для приведення один одного до руху, мають джерело життя в самих собі.

Таким чином — "матерія із самого початку прагне утворювати форми". Тому ж відразу починають відтворюватися різного роду згустки. Але внаслідок взаємодії сил тяжіння і відштовхування виникають "потужні вихори часток, з яких кожна сама по собі описує криві лінії, що пояснюється спільною дією сили тяжіння і сили обертання". Згустки речовини, які утворюються, складають матеріальні тіла, які в свою чергу складають світи різного порядку:

- перший порядок матеріальних структур — первинні елементи.
- другий — частки речовини, з яких складаються планети.
- третій — сонячна система, яка поєднує центральне світило і планети, які обертаються навколо нього зі своїми супутниками і комети.

— четвертий — системи багатьох зірок. "Усі нерухомі зірки, як ми знаємо, розташовані біля деякої загальної площини і завдяки цьому утворюють одне зв'язане ціле, світ світів".

— Вищий порядок світів утворюють безліч зоряних систем. "Ми бачимо, що в нескінченній далечині, існує ще багато таких зоряних систем і що весь безмежний Всесвіт має характер системи, і частини її знаходяться у взаємному зв'язку".

Але і на цій межі не закінчується система улаштування світу Канта:

"Можливо було припустити, що і ці світи вищого порядку в якийсь спосіб зв'язані один з одним і завдяки цьому взаємному зв'язку у свою чергу створюють ще більш неосяжну систему".

Слід зазначити, що загальноприйнята в наш час назва Галактика, в той час ще не застосовувалась. Використовувалася назва "світляні плями". Але Кант вже пояснює їх побудову, як складену з безлічі зірок, і визначає їм місце в загальній ієрархії космічних процесів, називаючи "зоряними туманностями". Та й самі зірки, що вважалися нерухомими, у його теорії рухаються по визначених орбітах. Але "рухаються вони надзвичайно повільно внаслідок великої віддаленості від загального центру їх обертання". В такий же спосіб визначає він місце і нашої сонячної системи в зоряному світі, відносячи її, як звичайну зоряну систему, до Млечному шляху.

Нарешті, звідси висновок, що наш сонячний світ, оскільки система нерухомих зірок здається з того місця величезним колом, сам також знаходиться в цій великій площині, утворюючи одну систему з іншими світами.

У цій системі світовий порядок підтримується взаємними зв'язками, які визначаються рухом первинних елементів. В наш час прийнята інша назва — поля, що, звичайно не обмежуються тільки полем ньютонівського тяжіння. Хоча і Кант припускав існування інших визначальних взаємозв'язків.

Джерело утворення планет не можна шукати в одному тільки ньютонівському тяжінні. Для настільки тонких часток це тяжіння було б занадто повільним і слабким. Скоріше можна сказати, що в цьому просторі первісне утворення походить від зближення деяких елементів, що з'єднуються за звичайними законами зв'язку, поки з'явивши в такий спосіб згусток поступово не зросте настільки, що ньютонівська сила тяжіння стане здатною в ньому все більше і більше збільшувати це тіло, діючи на відстані.

Кант припускав, що при утворенні космічних тіл відбулося сепарування згустків речовини, в результаті чого більш щільні з них зібралися ближче до центру обертання. Тому комети, що підлітають до сонця з далеких окраїн, відрізняються по складу від центральних планет.

Частки комет належать до найбільш легкого виду, імовірніше, тому, що комети утворюються в віддаленіших пунктах світобудови, і немає сумніву, що саме цим головним чином пояснюється поява у комет мрячних ядер і хвостів, що відрізняє їх від інших небесних тіл.

От дуже короткий виклад теорії і поглядів великого мислителя на улаштування

нашого світу. Можна дивуватися прозорливості вченого, а можна говорити про його здогади. Але в будь-якому випадку Кант залишався людиною свого часу. І його уявлення про світові процеси однозначно відповідали науковим поглядам свого часу. От невелике логічне обґрунтування з тієї ж теорії світобудови, що показує нам рівень наукових досягнень, і яке викликає в нас зараз посмішку співчуття вченим того далекого часу.

Але якщо Сонце або сонця взагалі — вогнені кулі, то звідси впливає перша властивість їхньої поверхні, яка полягає в тому, що на ній повинно бути повітря, тому що без повітря ніякий вогонь не горить.

Так, в наш час можна по-різному відноситися до ідей і теорій того часу. Але не можна минуле міряти сучасними мірками. Історія не може бути перероблена, вона може сприйматися тільки як фактично здійсненне життя. Сама ж творчість Іммануїла Канта і зараз у деяких аспектах залишається неперевершеним логічним зображенням суті процесів, до уявлення яких ми тільки підійшли. Тут необхідно відзначити, що всі його труди пронизані оптимізмом, любов'ю до людини і вірою в його Божественне призначення. У своїх наступних працях Кант ще багато разів повернеться до великої ідеї Божественного початку. І, незважаючи на механістичність пропонованих теорій, його викладання ніяк не входить у суперечність з діяннями Творця. Нескінченний ряд майбутніх століть, що робить вічність невичерпною, зовсім оживить усю сферу Божественної присутності і поступово внесе в неї закономірність, що відповідає досконалості Божественного задуму. Але це вже не данина своїй епосі. Це тверде переконання про зв'язок об'єктивної реальності нашого світу з Божественним, котра, на жаль, поки ще не дана нам у відчуття. У більш пізніх своїх працях, Кант викладає свої думки більш виразно, як існуючий зв'язок матеріального і духовного планів.